

donen alguns, però menys, la forma *Solicrup*; la gent de mar pronuncia *sàlikrúp*, tant la de Vilanova (II, p. 351) com els pescadors, que hi prenen senyes enfilant la Farola *pal sàlikrúp* (M. T. Montanya, *Mar Sitgetana-Rapitena* II, 289).

La forma antiga i etimològica és *Sal-*, resultant de suma dels dos imperatius *sal* (de *SALIRE* 'saltar') i *crup* (= oc. *cropir*, fr. *s'accroupir* 'ajupir-se'). La variant *Sol-*, per assimilació vulgar a la *ú*.

Etim. i formes ja explicades als articles *Cantallops*/¹⁰ *Gratallops*, i *Salabruga*.

Salido, V. S- (misc. moss.) *Saliman*, V. *Sellemana*

SALIME, SALIMERE i noms semblants

Llocs pallaresos, a la Vall d'Àneu. Font de *Salime* en el te. d'Unarre (xx, 184; E.T.C. I, 123, 149). *Salimere* (pron.: *-mère*), en el te. d'Isil, uns 6 o 8 k. més al N. (també lloc d'aigües, com recordo) (xx, 177; E.T.C. I, 149). Essent llocs pròxims i de naturalesa semblant, i tractant-se de fonts, que solen ser amb degotalls, cal veure-hi derivats del ll. *SALIRE* 'saltar, rajar' (d'on vénen els cat. *salicar* i *salicalls* 'degotissos')²⁵ formats amb el sufix de *degotim*, *escorrim*, *plugim*, *ordim* etc. (*-ime* amb *-e* del pre-català pallarès) (E.T.C. I, 123).

Salimere en deü ser un derivat diminutiu, amb el tractament de *-LL- > -r* explicat en E.T.C. I, 232(q):³⁰ que hi hagi *-e* i no *-a*, no sorprèn, com cosa intermèdia entre *-era* i *-iri*; cf. *Ruixiri*, *Valiri*, E.T.C. I, 137; i el duplicat tipus *Arate*/*Arati*.

M'havia fet dubtar un altre nom, *Comalime*, que és més avall, en la Vall d'Àneu (cap a Berrós o Escaló, E.T.C. I, 123, 149, n. 629), suggerint que *lime* vingués del ll. *LĪMEN* 'llindar, lloc d'entrada', cosa que ja va bé si és una *coma*: on sol haver-hi part d'un altre terme; però ja no lliga amb *sa-* ni amb el caràcter de font. És més: no costaria de concebre que també *Comalime* resultés d'un *Coma-salime*; potser *sa-* pres per l'art. arcaic fou eliminat; o, suposant que es tracti d'un cat. *comal* o *comall* (derivats tan corrents en els Pirineus, *DECat* II, 850b38 ss.), un *Comal(sa)lime* estaria fortament exposat a haplologia.

Altres noms d'aquest radical: *Salides*, cognom, a. 1518, a Coll de Nargó (*Spill* de Castellbò, 39r). *Salidè* nom d'un saltant d'aigua a la V. d'Aran; *Salides* ruiss. en el Bearn, també dit (*L'Aiguelongue*, límit del mun. d'Uzan (Raynouard, *Di. Top. BPyr.*). I veg. els arts.³⁰ *Xallida* (*Aigua* ~), *Salicrup* i *Sall*.

Salimere, V. *Salime* *Saliner*, V. *Salner* *Salinoves*, V. *Sali*

SALIONS

És el nom d'una gran cala de la Costa Brava, en el terme de Tossa, 6 o 7 k. al NE. d'aquesta vila; és⁶⁰

l'última cala del seguit d'entrades profundes (ja després de *Pola* i *Giberola*), i abans del trajecte de platges o costa llisa que hi ha després fins a Canyet i Sant Telm de St. Feliu de G. Oït: «a *salións*», en l'enq. de Tossa de 1935, i sovint després de 1952 en els llocs. El 1935 s'hi veia un gran i ruïnós edifici (com un antic convent); avui en queden ruïnes ja molt dissimulades per la construcció de xalets i urbanització estiuenca. Més detalls en Girbal, *Notícies Hist. de la villa de Tossa*, 1896, p. 230.

MENC. ANT. 966, en una escriptura dels marmessors del comte Miró de Besalú a favor de Sta. Ma. de Ripoll: «alode --- in --- villa *Torsa* --- terras --- cum ipsas eccl. ibidem fundatas *Sancti Leoncii* et Sti. Vincentii et pujum sive roca q. v. *Paula* ['Pola'] affr. Sti. Felicis --- Loreda --- Cannelles» (Monsalv. xv, § 299, p. 208.6f.; detalls a l'art. *Tossa*); 1163: «valle Aradis a Conanglon usque ad *Sanctum Leontium*, alodium de Fanals ---» (*MarcaH.*, 1337.35).

²⁰ *Salionç* és, doncs, reducció de *Sant Lionç* < *SANCTUS LEONTIUS*.

SALISARRE, o SELI-

Nom de lloc pallarès antic i interessant, d'aspecte pre-romà. 870: ipso pujo de *Selisarre* citat junt amb Erboló (Moreau II). No tinc nota clara si és en un sol document o junt amb un altre da data 867 o 870 (Caresmar ho datava de 915); 920: *Salisarre*, també un cim, situat prop de Baén (Abadal, *P. i R.*, n.º 35, amb var. *Selisarre* en ms.). Doncs, tots dos són damunt Gerri, car el riu d'Arboló, en te. d'Arcalís, és allí mateix.

Sembla inseparable dels noms en *-arre*, del grup de *Ginestarre*, *Toscarri*, *Bonestarre*, *Cabascarre*, *Siscarri*, *Tovarres*, *Llastarri*, *Escararre* (I, 139; II, 31). Molts d'ells deriven de noms de plantes (*Ginestarre*, de *ginesta*, *Siscarri*, de *sisca*, *Llastarri*, del basc *lasto* 'palla'), amb el sufix de colle. *-ARE*, si bé basconitzat amb *-R = -RR*.

És un conjunt de noms que aquí ens fa pensar en un nom d'arbre com el salze, ll. *salix*. La *-s-* no lliga, però, amb la *c* del ll. *SALICE*: esperariem una formació *salika-*, o amb *ç* si fos de data més tardana. Tanmateix es podria tractar d'un derivat molt tardà del tipus *SALĪCĒUS*, que ha donat oc. ant. *saletz*, no estrany a aqueixes comarques: *salís* recollit en l'enq. de Sopeira i Llastarri (xviii, 195.17), cf. Sopeira *salsesa* 'mena d'arbre' (veg. Oliva, *Cong. Ll. Ct.*, 428; *DECat* VII, 638b27). Sembla tan convincent que quasi podríem deixar-ho així, encara que no acaba de quedar clara la *-s-* del nom que estudiem i la repetida variant *Sel-*.

Car d'altra banda hi ha notable semblança amb el nom de la gran vall navarresa de *Salazar*, al NNO. de Pamplona, a la r. dels BPyr., però ens en desvia molt la forma *Çaraitze* del nom d'aquella vall en basc, que presenta amb la castellana una discrepància ben obscura. Aquest problemàtic terreny ens pot reservar, però, sorpreses.